

Arrest

nr. 164 285 van 18 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoekster werd op 28 april 2014 een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

*“De heer / mevrouw, die verklaart te heten:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Bevel om het grondgebied te verlaten dd. 3.09.2012, betekend op 5.12.2012”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens heeft (hierna: het EVRM), van de artikelen 3.6, 5 en 11.2 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1, 8°, 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheids- het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Zij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 3.6 van de Terugkeerrichtlijn omschrijft een inreisverbod als volgt: “een administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, samen met een terugkeerbesluit.”

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“ 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 3 van deze wet voegt in de Vreemdelingenwet een definitie van het inreisverbod in, namelijk “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”. (artikel 1,8° Vreemdelingenwet)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, eveneens ingevoerd door bovenvermelde wet van 19 januari 2012, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)"

Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing niet waarom een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: bevel om het grondgebied te verlaten dd. 3.09.2012, betekend op 5.12.2012"

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd wanneer een derdelander niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Verzoekster betwist dus niet dat verwerende partij inderdaad de mogelijkheid had om een inreisverbod op te leggen.

Wél betwist verzoekster dat verwerende partij dit kon doen zonder daarbij na te gaan of het in concreto opportuun was om de maximumtermijn van 3 jaar toe te passen.

De terugkeerrichtlijn en de vreemdelingenwet verplichten verwerende partij immers om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot "een individueel onderzoek" en "dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat "beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...)."

Dit blijkt geenszins uit de motivering van bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 september 2012. Verwerende partij laat echter na uit te leggen waarom de maximumtermijn van 3 jaar wordt opgelegd.

Zoals uit de hierboven geciteerde motivering van de bestreden beslissing blijkt, oordeelt verwerende partij dat de termijn van het inreisverbod 3 jaar is omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan. Er wordt geen enkele bijkomende motivering opgenomen. Dit kan echter bezwaarlijk als een reden worden gezien om de maximumtermijn op te leggen.

Uit de bestreden beslissing kan verzoekster bijgevolg niet afleiden waarom verwerende partij er niet voor koos om een kortere termijn dan 3 jaar toe te passen. Verwerende partij heeft de mogelijkheid om een termijn van 1 dag t.e.m. 3 jaar op te leggen voor een inreisverbod en dient te motiveren waarom voor een bepaalde duur wordt geopteerd, quod non.

In een gelijkaardige zaak oordeelde uw Raad reeds dat de motiveringsplicht werd geschonden na de vaststelling dat "in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet

uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel de verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waarin de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

Daargelaten of de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld." (RvV 27 november 2012, nr. 92 111.)

Ook in andere zaken besloot uw Raad tot een schending van de motiveringsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel omwille van de afwezigheid van motivering omtrent de duur van het inreisverbod. (zie o.a. RvV 19 december 2012, nr. 93 942; RvV 27 februari 2013, nr. 98 002.)

In casu was verwerende partij ervan op de hoogte dat verzoekster met haar kinderen sinds 2002 onafgebroken op het Belgisch grondgebied verblijven. Dit wordt onder meer aangevoerd in de aanvraag tot humanitaire regularisatie die door verzoekster op 8 december 2009 werd ingediend.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Verzoekende partij haar privéleven speelt zich volledig hier in België af.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Verzoekster verblijft reeds 12 jaar samen met haar kinderen onafgebroken op het Belgische grondgebied. Verzoekster en haar kinderen zijn volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij, en hebben de kern van hun belangen hier liggen.

Deze elementen had verwerende partij in rekening moeten brengen bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Het zijn immers relevante aspecten die verwerende partij ertoe verplichten rekening te houden met het privéleven van verzoekster, dat beschermd is door artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schrijft immers voor dat "bij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." De oorsprong van deze bepaling bevindt zich in artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten verplicht om bij de toepassing van de Richtlijn rekening te houden met o.a. het belang van het kind en het gezinsleven.

Hoewel verwerende partij duidelijk op de hoogte was van het feit dat verzoekster en haar gezin reeds sinds 2002 in België verblijven, zwijgt de bestreden beslissing hierover in alle talen. Verwerende partij legt verzoekster het verbod op van gedurende 3 jaar naar België en de andere Schengenlanden te komen.

Nochtans had verwerende partij op basis van deze elementen een belangenafweging moeten doen en minstens rekening moeten houden met het gezinsleven van verzoekster. Nu dit niet gebeurd is, kon verwerende partij volgens verzoekster niet tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen.

Om al deze redenen is verzoekster van mening dat verwerende partij haar op onwettige wijze een inreisverbod heeft opgelegd en wenst dan ook de vernietiging van deze beslissing te bekomen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een

“afdoende” wijze. Het “afdoende” karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De verzoekende partij betoogt dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Zij betoogt dat het opgelegde inreisverbod *in casu* afdoende wordt gemotiveerd door de verzoekende partij niet betwiste vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de terugkeerrichtlijn, blijkt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).*

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het inreisverbod dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 september 2012, zodat hij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan verzoekster een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom bij weeromstuit voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen.

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

Bovendien kan verzoekster worden bijgetreden waar zij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, nu zij betoogt dat zij reeds 12 jaar samen met haar kinderen onafgebroken op het Belgisch grondgebied verblijft. Er blijkt aldus inderdaad geen rekening gehouden te zijn met de specifieke elementen van de zaak zoals omschreven door verzoekster in haar middel. Het verweer in de nota met opmerkingen, waarbij wordt gepoogd alsnog aan te tonen dat de bestreden beslissing niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM, is niet van aard afbreuk te doen aan de vaststelling dat niet blijkt dat, bij het nemen van de bestreden beslissing, acht geslaan werd op deze elementen.

Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, is gegrond, hetgeen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Derhalve vergen de overige aangevoerde schendingen geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT